

ÚJ DUNÁNTÚLI FOLYÓIRAT BALATONFÜREDRŐL

Tisztelt Olvasó!

Mit írhat egy tizenháromezer néhány százfős kisváros polgármestere, amikor egy új, 2009. januárjától legalább negyedévenkénti megjelenéssel tervezett művészeti-kulturális folyóirat mutatószámának bevezetőjét kéri tőle?

Mit írhat a Nyugat születése századik évfordulójának évében?

Mit írhat, amikor mindenki a kultúrára szánt pénz szűkösségéről panaszkodik, amikor a nyers anyagiasság mindent háttérbe szorítani látszik?

Nem tehet mást, minthogy elősorolja mindazt, ami indokolhatja, hogy miért épp most, miért Balatonfüred áll egy ilyen kezdeményezés mögé.

Az utóbbi években – köszönhetően az újabb és újabb beruházásoknak, a magas színvonalú kulturális és sport rendezvényeknek egyre kedvezőbb kép alakult ki Balatonfüredről. Egyesek már-már egy új reformkorról beszélnek, legalábbis abban az értelemben, hogy akkor-mint köztudott- a település az ország második szellemi-kulturális központja volt.

És szerencsére azóta is vonzza, pihenni, gyógyulni, hangulatot keresni, alkotni a magyar szellemi élet legjobbjait.

Ki ne örülne, ha barátaitól, méginkább ha elfogulatlan vendégeitől, ismerőseitől és a nagyhatalmú médiától ilyen visszaigazolást kapna?

Természetesen mi is örülünk ennek, annál inkább, mert ez a kép egybevág azzal, amit szeretnénk, amiért dolgozunk.

Szeretnénk, ha Balatonfüred művészeti, szellemi gyűjtőhely, gyűjtőpont lenne. Gyűjtőhely, mely mint évtizedekkel, századokkal ezelőtt újra idevonzaná a magyar szellem új nemzedékeinek legjobbjait.

Szeretnénk, ha Balatonfüred szelleme generációk múlva is képes lenne a magyar szellemi és kulturális élet inspirálására!

S mit teszünk ezért?

Építkezünk. Szállodákat, kikötőket, múzeumokat, galériákat. Iskolát, tantermet, játszóteret. Utakat, parkokat, s bele szobrokat állítunk.

S mivel úgy gondoljuk, hogy az épületek, parkok, terek

ember nélkül csak hideg tárgyak, eszközök, ezért építünk a szellem rendje szerint is, a hagyományainkra, múltatlatlan értékeinkre.

Balatonfürednek lelke van, írta nemrég egy tekintélyes barátunk. Talán ezt érzik azok a vendégek, távolabbiak és közelebbiek, akik hozzánk látogatnak. S ma már mi, itt élők is egyre inkább elhiszük, hogy ez a mi titkunk, - s ne szégyeljük kimondani - talán küldetésünk.

Hamvassal együtt mi is úgy gondoljuk, hogy a művészet az egyetlen, amiben még hihetünk, ez az, amiért „az ember félig kihűlt szívének maradék hevével fel tudja magát áldozni.”

Balatonfüred a hazai vitorlázás bölcsője, s jelenkori fővárosa is. Sokan a remek adottságok: kikötők, kiszolgáló infrastruktúra, kiválóan felkészült szakemberek, remek utánpótlás-nevelés stb. mellett azt is megemlítik, hogy a Füred-Tihany Öbölben szinte minden versenyt be lehet fejezni, nagyon jó a széljárás.

Vajon vonatkoztatható-e ez a megállapítás a kétségkívül tapasztalható fejlődést támogató „széljárásra”? Meddig tartható ez a lendület?

Ha meghalljuk a híres Tagore sétány fainak a zúgását, s szem előtt tartjuk azt, amit Márai Sándor az „Ég és Föld” című kötetében Balatonfüred apropóján ír, akkor van esélyünk arra, hogy a tihanyi-füredi öböl felett mindig jó szelek fújjanak.

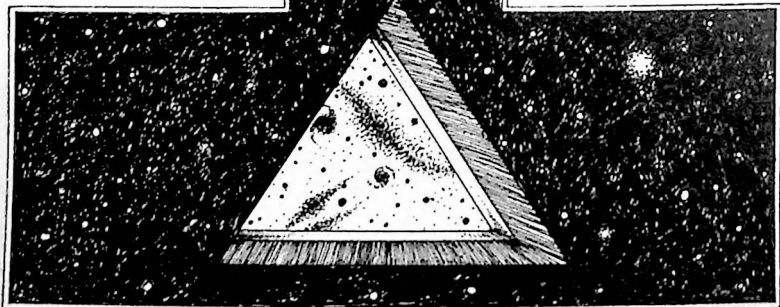
„Ne siess! Pihenj! Hallod a fák zúgását? Valamit üzennek. S az ember megáll, hallgatja a zúgást, s egyszerre megérti, hogy kár volt sietni.”

Kívánom a lap minden olvasójának, hogy a fenti üzenetnek a meghallásához és megértéséhez az új folyóirat, a „Tempevölgy” nyújtson segítséget!

Találjon benne és városunkban otthonra és kikötőre mindenki, aki osztja Jókai véleményét, mely szerint szűkebb pátriánk olyan, mint a művészetek ókori hazája, Arkádia és Parnasszus, magyar Tempevölgy.

Balatonfüred, 2008. május 12.

Bóka István polgármester

H. Dürer oméliekapote, Toll. fms

Filip Sándor 1999